

Žádost legatáře, jenž tvrzenou dohodu s dědičkou popřel, na doplnění odkazu na výši stanovenou zůstavitelem, byla nižšími soudy zamítnuta s odůvodněním, že podle §§ 83, 161 nesp. pat. a § 817 obč. zák. dostačilo pouze uvědomění odkazovníka o nápadu odkazu a že případné nároky proti dědicům může odkazovník uplatnit jen pořadem práva jako jiní věřitelé pozůstalosti.

Nejvyšší soud zrušil usnesení nižších soudů a prvému soudu uložil nové jednání a rozhodnutí.

Důvody :

Podle § 161 odst. 1 nesp. pat. stačí u odkazovníků, kteří nejsou nezletilí, chránění nebo nejistí, prokázati, že obdrželi o odkazech soudně nebo mimosoudně zprávu (§ 817 obč. zák.), nejde-li o odkaz uvedený v § 159 nesp. pat. Ale tím není soud sprostěn povinnosti uložené mu §em 18 odst. 2 zák. ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., aby i odkazovníku jako účastníku dal příležitost se o věci vyjádřiti, zamýšlí-li vydati rozhodnutí, jež se také legatáře přímo dotýká v jeho právech, jak se stalo v projednávaném případě, v němž bez jeho slyšení a souhlasu jeho odkaz byl snížen. Dovolací rekurent je tedy účastníkem řízení (§ 6 odst. 1 zák. čís. 100/31) a ježto zásada o nutnosti ho slyšeti před rozhodnutím byla prvním soudem porušena a tato vada nebyla napravena, trpí usnesení první a druhé stolice zmatečností podle §§ 46 a 41 odst. 1 písm. g) zák. čís. 100/31.

Čís. 14562.

Při soudním prodeji podle § 121 konk. řádu jest jen obdobně použití důvodů odkladu uvedených v § 42 ex. ř.

Spory o nárok na vyloučení věcí nenáležících do konkursní podstaty mohou tvořiti důvod odkladu podle § 42 čís. 5 ex. ř.

(Rozh. ze dne 26. září 1935, R I 739/35.)

Firma Ö. a Sch. v Ú. domáhá se z důvodu vlastnického práva vyloučení věcí z konkursní podstaty Jana T-a a žádá, by konkursní prodej (§ 121 konk. řádu) těchto věcí byl odložen až do rozhodnutí sporu. Prvý soud žádosti nevyhověl, rekursní soud rozhodl podle návrhu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Jde o otázku, zdali lze odložit soudní prodej věcí náležících prý do úpadekové podstaty, je-li žalováno udánlivým vlastníkem na jejich vyloučení z podstaty. Rekursní soud odpověděl k této otázce kladně, máje za to, že se taková žaloba rovná žalobě podle § 37 ex. ř. a že proto odklad soudního prodeje podle § 42 čís. 5 ex. ř. je přípustný; dovolací rekurent naproti tomu hájí názor, že se obdobný výklad ex. ř. přičí zákonu

a že třetí osobě přísluší toliko nárok na vyloučení úplaty z konkursní podstaty, po případě na postoupení pohledávky podle § 47 odst. 2 k. ř. Dovolací rekurs není oprávněn. Při rozhodnutí o žádaném odkladu nelze zkoumati, zdali nárok na vyloučení věcí z úpadkové podstaty jest věcně opodstatněn. Z ustanovení § 121 k. ř. plyne, že při soudním prodeji nutno zpravidla obdobně šetřiti předpisů exekučního řádu. Dlužno proto také pouze obdobně při soudním prodeji podle § 121 k. ř. použití důvodů odkladu uvedených v § 42 ex. ř. Konkursní řád nezná žaloby pro nepřipustnost konkursu podle analogie § 37 ex. ř., nýbrž pouze spory o nároky na vyloučení věcí nenáležejících do konkursní podstaty (§§ 7 odst. 2 a 12 k. ř.) a takové spory mohou tvořiti podklad k odložení soudního prodeje obdobný § 42 čís. 5 ex. ř. Ježto fa. Ö. a Sch. již před povolením soudního prodeje E 429/35 podala žalobu na vyloučení rámu u pily z úpadkové podstaty a proti tvrzené jí újmě není námitek, byl jí žádaný odklad prodeje právem povolen.

Čís. 14563.

K výkladu čl. I. čís. 2 zák. čís. 251/34 Sb. z. a n.

Co do výměry výživného ze zákona je dovolání při souhlasných rozsudcích nižších soudů vyloučeno, ať jde o původní výměru či pozdější změny.

(Rozh. ze dne 26. září 1935, R I 864/35.)

Žalobce domáhá se žalobou snížení výživného, které má podle pravoplatného rozsudku C... platiti. První soud vyhověl žalobě a snížil rozsudkem výživné. Tento rozsudek byl odvolacím soudem potvrzen. Dovolání žalované první soud odmítl jako nepřipustné s odůvodněním, že jde o vyměření výživného ze zákona. Rekursní soud zrušil toto usnesení prvního soudu a uložil mu, vyhradiv svému usnesení právní moc, nové jednání. Důvody: Zákon čís. 251/34 sb. z. a n. jest mimořádným ustanovením a nutno předpisy tohoto zákona přesně podle znění vykládati a jest extensivní interpretace vyloučena. Podle čl. I čís. 2 není proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu přípustné dovolání, jde-li o výměru výživného ze zákona. Podle slovního znění tohoto ustanovení není dovolání přípustné toliko v případech, kdy bylo uznáno na povinnost platiti výživné a výživné bylo vyměřeno, nezahrnuje však případy, ve kterých nešlo o původní výměru výživného, nýbrž o snížení již vyměřených alimentů. V takovém případě jest dovolání přípustné, i když byl rozsudek prvního soudu rozsudkem odvolacího soudu potvrzen. Nelze také přehlédnouti, že by tím, že nezletilci by byla odňata možnost dovolání, zájmy jeho, jež je povinen chrániti soud podle zákona (§ 21 obč. zák.), utrpěly újmu, což zákonodárce jistě nezamýšlel.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jde o výklad § 502 odst. 3 čřs. v doslovu čl. I čís. 2 zákona z 11. prosince 1934 čís. 251 sb. z. a n., podle něhož není dovolání přípustné